

3

Aubrey

Pátek 1. července

Z LONDÝNA do PAŘÍŽE

Vlak se vřítíl do tunelu a okna kolem rozzářily jejich odrazy. Aubrey se chvíli bavila s Rae, ale nakonec se obě odmlčely, a tak si dala na uši sluchátka a začala hledat playlist, který Rae vytvořila pro jejich maturitu a laskavě ho nazvala „Soundtrack k přesmutnému a věčnému loučení Aubrey Brycové“. Jo, to znělo celkem přesně. V Aubreyiných uších se rozezněly rytmické elektronické zvuky Chvrches, které se mísily s pravidelným hlukem vlaku. Hudba byla nabitá vzrušením, jenže taky úzkostnými podtóny, a Aubrey se v žaludku uhnízdil podobný pocit. Pocit, že by se každým okamžikem mohlo všechno napnout až k prasknutí a rozlétnout se všude možně.

Aubrey zesílila hlasitost.

Vlak se hnal k Eurotunelu, podmořskému tunelu, který spojoval Anglii s Francií. Stěny se otřásaly a Aubrey upírala oči na vlastní odraz – na uhlazený culík a svěšené koutky úst. Viděla Raeiny roztrhané džíny a propisku, kterou si poklepávala na kolena. Viděla taky Gaba, který seděl naproti přes uličku

a povídal si s Jonahem. Pozorovala jeho profil: sklon nosu, linii brady a vlasy, které mu spadaly do čela.

Aubreyiny myšlenky byly prostoupené pocitem viny, ale byla ráda, že tam Gabe je. Znamenalo to, že ho představa, že s ní bude natěsnaný v takhle malých prostorech, nenutí, aby vzal nohy na ramena. Znamenalo to, že je naděje, že budou zase kamarádi.

Zavřela oči, zkrřížila ruce a ponořila se ještě víc do změti hudby a zvuku dešťových kapek. Napadlo ji, co by si o sobě jako šestáčka pomyslela, kdyby se teď viděla. Jestli by viděla osmnáctiletou Aubrey, která se pouští do všech těch věcí, které si kdysi slibovala udělat.

Tehdy s Rae dlouho ponocovávaly, koukaly na své oblíbené staré filmy a plánovaly fantastická dobrodružství, která zažijí, až vyrostou. Tenkrát Aubrey předpokládala, že s Rae vyrazí na takovýhle výlet samy. Netušila, že tu s nimi budou sedět Jonah, Clara a Gabe. Ani je tehdy neznala.

K seznámení došlo, když byla v prváku, a v podstatě jako prvního poznala Gaba. Oba se nahlásili jako výpomoc při podzimním představení herecké skupiny a náhodou dostali za úkol malovat stejnou kulisu – siluetu města v mlze. Aubrey si vzpomínala, jak spolu trávili každé odpoledne v prázdné učebně a nanášeli šedomodrou barvu vrstvu po vrstvě na drsné plátno. Hodiny si povídali – o tom, kde vyrůstali a jaké pro ně bylo žít v Anglii. Gabe pocházel z Madridu, ale většinu života strávil na Rhode Islandu, kde jeho táta učil ekonomii na Brownově univerzitě. Potom jeho rodina přesídlila do Londýna, aby jeho otec mohl nastoupit jako profesor na University College London.

Aubrey si byla jistá, že její vlastní život (*můj táta je účetní, původně jsem z Connecticutu*) by v porovnání s tím jeho zněl nudně, jenže on se s ní podle všeho bavil rád. Přisedl si k ní

při geometrii a u oběda na ni zavolal, ať se připojí k jeho stolu, kde ji představil ostatním novým kamarádům – Jonahovi, který v té hře tenkrát vystupoval, a Claře, která navrhovala kostýmy. Když se Aubrey zmínila o Rae, Clara prohodila, že s Rae chodí na výtvarku, a všechno do sebe začalo zapadat. Aubrey plus Rae se změnilo na Aubrey plus Rae plus Gabe plus Jonah plus Clara.

A tak to od té doby i zůstalo.

Aubrey nejspíš usnula, protože když znovu otevřela oči, vlak stál. Oknem dovnitř pronikal jasný proud nažloutlého světla a po nástupišti venku chodili sem a tam lidi.

„Mrkni na to.“ Rae se naklonila přes Aubrey a nechala přitom prasknout bublinu z jahodové žvýkačky. „Jsme v Paříži.“

Vydali se po nástupišti do hlavní haly lemované půlkruhovými okny, poblíž nichž poletovali holubi. Z reproduktorů se v povýšenecké melodické francouzštině linuly pokyny pro cestující.

Jonah se připojil k Aubrey. „Vypadá to jako kulisy nějakého starýho filmu,“ poznamenal skoro zbožným hlasem.

„Kdyby byla Paříž člověk,“ prohlásila Aubrey, „byla by ne skutečně elegantní.“

„Ale taky tak trochu hajzlík,“ dodal Jonah.

„Paříž není hajzlík,“ namítla Aubrey pobouřeně. „Jak můžeš něco takového říct?“

„Protože je nepřístupná, krásná a arogantní. Má ukázkový předpoklady k hajzlíkovství.“

Aubrey na něj vrhla rádoby zamračený pohled. „Fajn. V tom případě, kdybys byl město, byl bys Paříž.“

„A ty bys byla Londýn,“ řekl. „Pracovitá, praktická a nudná.“

„*Jdi se vycpat!* Nemáš v sobě ani ždibec romantiky!“ Prošli kolem stánku s bagetami na konci nástupiště a skrz opar, který voněl po kávě a teplém chlebu.

„Rozhodně bych nebyl Paříž,“ pokračoval Jonah, „ale New York.“

„Protože odtamtud pocházíš?“

„Ne.“ Významně popotáhl obočí. „Protože jsem sexy a nebezpečný.“

Štouchla svým batohem do jeho, ale to už nastupovali na eskalátor dolů do metra.

Krátce po šesté vystoupili na určené zastávce a prošli otočnými dveřmi do hotelové haly s černo-bílou mramorovou podlahou a křišťálovými lustry zavěšenými u stropu. Jonah tiše hvízdal. Tahle cesta vyšla dost draho, takže většinou chtěli dělat normální batůžkářské věci a bydlet po levných, špinavých hostelech. Aubreyini rodiče jim ale jako dárek k maturitě zarezervovali dvě noci v hotelu, očividně v neuvěřitelně *nóbl* hotelu.

Zapsali se na recepci a pak se nacpali do výtahu, který je odvezl do osmého patra, kde procházeli kolem nablýskaných světel na zdech a našlapovali po hustých kobercích.

„Sakra, tohle místo se mi snad zdá,“ ozvala se Rae. „Aub, co si tvoji rodiče proboha mysleli?“

„Mám pocit, že tady nemáme co pohledávat,“ řekla Aubrey. „Taky vám to tak připadá?“

„Na to už je pozdě.“ Clara jí sebrala klíč z ruky a odemkla dveře. Vběhla do pokoje a odhrnula vzdušné záclony, za kterými se nacházela obří okna, ze kterých byla vidět jakási rozlehlá, okázalá budova. „Pojďte se všichni kouknout na ten výhled!“

„A ta koupelna!“ rozplývala se Rae. „Lidi, skvělá zpráva. Koupelna je velká jako celý byt.“

„Co jídlo?“ Jonah vešel do pokoje za nimi. „Máte tady nějaký jídlo zdarma?“

Aubrey se chystala vykročit za ním, když zaslechla Gaba, jak říká: „Zatraceně, Brycová. Takhle je nikdy nedostaneš pryč.“

„No.“ Hlavu měla úplně prázdnou. „Asi budou muset pryč. Až se odhlásíme.“

Následovalo divné, prázdné ticho a Aubrey litovala, že ji nenapadla nějaká jiná odpověď. Nějaká, která by nezahrnovala hotelovou etiketu. Nějaká, kterou by dokázala tenhle zárodek rozhovoru udržet při životě. V tmavé chodbě jako by se rozhostilo ještě větší šero. Zdálo se, že se zdi kolem nich semkly. Všechno jí to připadalo tak upjaté a formální, jako kdyby byli postavami ve viktoriánském románu. Jako by si nikdy nebyli blízcí. I když jasně, že byli. Jen před pár týdny si byli ještě bližší, když jí zajel prsty do vlasů a jejich rty se dotkly.

Gabe se chystal odejít za ostatními.

„Nepřipomíná ti to *Janu Eyrovou*?“ zeptala se spěšně.

Otočil se k ní. „Cože?“

„*Janu Eyrovou*,“ zopakovala. Rae a Clara pustily v pokoji nahlas hudbu, ale Aubrey přistoupila blíž ke Gabovi. Ještě pořád to nevzdávala. „Je to tady takové gotické. Jako bysme všichni byli Jana Eyrová a přišli jsme do obrovského sídla a vůbec jsme nebyli připravení na...“

„Manželky zavřený na půdě?“ dořekl Gabe za ni a maličko zvedl koutky úst.

„Jasně!“ Aubrey ucítila v hrudi příval naděje. Aspoň že spolu mluvili. Stáli proti sobě a konečně spolu mluvili. „Manželky zavřený na půdě. Ne že by to dávalo smysl, co se týče té podobnosti, co mě zaujala.“

„Vykopli mě.“ Najednou vedle ní stál Jonah. „Řekly mi, že tam je klukům vstup zakázaný.“

„To si piš!“ zavolala Clara zevnitř. „Klukům je vstup zakázaný!“

Jonah položil Aubrey ruku kolem ramen a Gabův výraz trochu ochladl. Stejně jako Aubreyino odhodlání. Nechtěla ho uvádět do rozpaků, a tak poodstoupila a ohlédla se k otevře-

ným dveřím pokoje. Rae si přes oblečení natahovala chlupatý župan a Clara se drala na jednu z postelí. Jonah Aubrey pustil a řekl: „Půjdem se mrknout do našeho pokoje. Uvidíme se pozděj.“

„Jo, později.“ Chvilku počkala a znovu se ohlédla. Světla na chodbě jako by se zamihotala.

Gabe a Jonah se vypařili.

„A zpíváme s Beyoncé!“ Clara zesílila muziku v mobilu ještě o trochu víc.

„Panebože!“ Rae stála v šatníku. „Ten šatník je velký jako můj dům! Je to tady jako v jednom z těch famfrpálových stanů z Harryho Pottera?“

Clara skákala na posteli a hulákala slova písničky, zatímco Aubrey položila batoh na stojan a rozepnula ho. Přemýšlela o tom, jak se Gabe na okamžik začal chovat, jako by mezi nimi bylo všechno znovu jako dřív. Což znamenalo, že by se tak mohl chovat i dnes večer. Což znamenalo, že by se tak mohl chovat taky *zítra*. A s trochou štěstí to znamenalo i to, že by mohli smáznout ten hloupý polibek, který si dali před třemi týdny, a mohli zapomenout, že k němu kdy došlo.

Oblečení pro dnešní večer měla složené úplně na vršku: vzdušná sukně, červený top a černé sandály. Stáhla si gumičku z vlasů a nechala prameny spadnout na ramena.

Rae se vynořila ze šatníku. Pořád byla v županu a nazula si papuče. „Tohle album je soundtrack k našemu prváku. Vzpomínáš si, jak si Erin Maguirová začala u testu z biologie zpívat ‚Drunk in Love‘ a vůbec si to neuvědomovala?“

„Nebyla jsi tenkrát do ní zakoukaná?“ zeptala se Clara.

„Cože? Ne. Do Erin jsem *nikdy* zakoukaná nebyla.“

Clara přestala skákat a odhrnula si zelektrizované vlasy z tváře. „Aubrey! Dosvědč to. Byla Rae zakoukaná do Erin Maguirový?“

Aubrey si oblékla top a v duchu prošla seznam Raeiných lásek. „To si nepamatuju.“

„To znamená, že jsem do ní zahleděná nebyla!“ Rae vylezla na druhou postel a zvedla zatnuté pěsti do vzduchu. „Protože! Aubrey! Si! Pamatuje! Všechno!“

Když Aubrey zapípal mobil, myslela si, že jí píšou rodiče, aby se zeptali, jestli už jsou v hotelu, ale ukázalo se, že je to Jonah. *Aubrey Brycová, tenhle pokoj vůbec NENÍ MALÝ. Myslím, že jsem dole viděl bar. Nepůjdem se napít??*

„Jonah se chce trochu porozhlédnout,“ řekla Aubrey a vzala si jeden z klíčů. „Chcete jít s náma?“

„Aubrey,“ odpověděla Rae, „víš, že tě mám ráda a že bych pro tebe nejspíš vraždila – nebo se o to aspoň *pokusila* –, ale ani omylem teď nehodlám trávit čas s tebou a Jonahem.“

„Nápodobně,“ přisadila si Clara. „Ale užijte si muchlování.“

Aubrey jim ukázala prostředníček a slyšela, jak se pochechtávají, ještě když vycházela na chodbu. Než došla k výtahu, huba linoucí se z pokoje postupně utichla.

Bar byl hned u vstupní haly a byla to místnost s červeným kobercem plná lidí usazených u stolků, které zdobily svíčky ve skleničkách. Na stěny tu bez zvuku promítali scény ze starých černobílých filmů, které všechno zaplavovaly světlem a stíny. Aubrey vybrala box vzadu, přejela rukama po švestkově modré látce sedačky a sledovala, jak Charlie Chaplin nabízí kytku dívce v širokém klobouku. Nikdy nebyla sama na takovém místě a připadala si krapet zvláštně. Jako by byla malá holka, která si hraje na dospělou.

Jonah se posadil do boxu vedle ní. „Myslíš, že jsou zadar-mo?“ zeptal se a ukázal na misku krekrů na stole.

„Asi jo,“ řekla Aubrey.

„Tenhle hotel je senzační.“ Jonah si strčil do pusy pár krekrů.
„Myslíš, že dostanem i takový ty mátový bonbonky?“

Aubrey přestala pozorovat promítání, ale ty výjevy jí zůstaly pár vteřin v matném dozvuku za víčky. Jonah se převlékl do modré košile, kterou mu koupila k Chanuce, a voněl jako ten prací prášek se svěží citronovou vůní, který ucítila pokaždé, když přišla k němu domů. I když spolu chodili na střední už od druháku, pořád občas nemohla uvěřit, že je její kluk. *Její vážná známost*, jak ho často titulovala její máma. Když ji poprvé pozval na rande, opravdu si myslela, že by to mohl být jenom vtip. Když se to stalo, stála vedle Rae, která odpověděla *Jo, vyrazí si s tebou*, zatímco Aubreyin mozek se snažil si přebrat, co se to děje. Vždycky měla Jonaha ráda, ale nikdy neuvažovala o možnosti, že by ho mohla mít *až takhle* ráda. A už vůbec by ji nenapadlo, že on by mohl mít *až takhle* rád ji. Považovala se za holku, se kterou kluci flirtují, aby je nechala opsat domácí úkol. Nosívala trička s chytrolínskými literárními citáty, mračila se, když někdo při vyučování skákal učitelům do řeči, a nejradši chodila v pohodlných, praktických botách.

Zato Jonah byl náladový, umělecky založený a opravdu moc hezký. Když ho Lucy poprvé viděla na fotce, řekla Rae a Aubrey, že vypadá jako Ethan Hawk v *Bolestné realitě*. (Když si ten film později vyhledaly na IMDb, ukázalo se, že měla pravdu.)

V sobotu na jejich prvním rande se přihnala lednová ledová bouře. Aubrey se s Jonahem sešla v přírodopisném muzeu a strávili odpoledne tím, že se proplétali davy matek a brečících batolat, aby si mohli prohlédnout vybělené kostry dinosaurů a modely velryb v životní velikosti, které visely ze stropu. Večer ji Jonah doprovodil na zastávku autobusu, a přitom jí nabídl rámě, aby ji bezpečně dovedl mezi zledovatělými kalužemi na chodníku. Pak s ní počkal, dokud autobus nepřijel. Po-

řád si ještě povídali, když se ulicí mihla jeho světla a začala se přibližovat. Autobus projel po zasněžené silnici, zastavil a v tu chvíli Jonah Aubrey políbil. Jeho pusa byla studená a ošlehaná větrem. Špičky jeho prstů se dotkly jejích.

„Měli bysme si něco objednat.“ Jonah se s křupnutím zakousl do dalšího krekru a vytrhl ji ze vzpomínek. „Jak se francouzsky řekne *Dobry muži, přineste nám nejlevnější víno, co tu máte?*“

Aubrey se k němu otočila. „Nepřipomíná ti to New York?“

Zvedl obočí. „Věř mi, život v New Yorku je něco úplně jiného.“

„Nemyslím tím ten hotel,“ pokračovala. „Myslím *tohle*. Budeme spolu sami dva. Bude jenom na nás, co budeme chtít dělat. Teda když zrovna nebudeme muset jít na hodinu.“

„Ukážu ti svůj starý byt,“ odpověděl Jonah. „Rodiče ho pronajímají, ale vrátňý si mě pamatuje a občas mě nechává vyjít nahoru na střechu.“

„Musíš se přijít podívat do knihovny na Kolumbijské univerzitě,“ dodala. „Prohlídly jsme si ji s mamkou, když jsme se tam v létě byly podívat. Připadala jsem si chytřejší, už když jsem stála u vchodu.“

„Myslím, že už jsem tam byl. Ale když přijedeš do centra, můžeme zajít do všech těch podivínských malých divadel, co tam mají. Každý týden uvidíme nový představení.“

„A musíme se podívat na sochu Svobody a koupit si pár kýchovitých čepic.“

„Aubrey, ne.“

„Tak fajn, ale můžeme si *aspoň* pořídit stejná ponča s nápisem *Miluji New York*, ne?“

Pobaveně přimhouřil oči a vzal ji pod stolem za ruku. „Žádný turistický blbinky,“ řekl.

„Ale já jsem turista!“

„Ne, nejsi. Budeš tam žít další čtyři roky.“

„A možná ještě dýl,“ dodala a hned zrozpačitěla. Nikdy o tom otevřeně nemluví, ale dávalo smysl, že po vysoké zůstane v New Yorku. Jonah se chystal studovat herectví na NYU, takže jí připadalo logické, že se bude ucházet o role ve městě. A ona se mohla přihlásit na magisterský program na Kolumbijské univerzitě. Už si stihla vyhledat, jak ve studiu anglické literatury pokračovat.

Najednou si dokázala živě představit jejich společnou budoucnost. To, jak za ním jezdí metrem z univerzity do města, kde by se každý večer vídali. Jak se za chladných podzimních večerů procházejí po Brooklynském mostě a zastaví se v čínské čtvrti na plněné knedlíčky. I to, že bude mít klíč od Jonahova pokoje na kolejích.

Vtom Jonahův mobil zabzučel na stole a obrazovka se rozzářila křiklavými barvami, když se na ní objevilo jméno Leah. Jonah pustil Aubreyinu ruku, aby si přečetl zprávu, a Aubrey cítila, jak malá bublina, která je obklopovala, praskla.

„Ptá se, co má koupit za pití,“ řekl Jonah. „Co prý si dáme, až se u ní v pondělí večer zastavíme.“

„Senza!“ Aubrey se snažila, aby to vyznělo nadšeně, zatímco postrkovala prstem pár krekrů v misce. Leah byla Jonahova kamarádka z Americké školy v Londýně, ale odmaturovala už před rokem a teď byla na NYU, kde studovala stejný program, na který se přihlásil Jonah. Ne že by Aubrey proti Leah něco měla, jenže nebyla dvakrát odvázaná z toho, že kdykoli se Leah ukázala, jako by se automaticky stala středem světa. Žádný div, že si našla na léto stáž v divadle v Amsterdamu, a oni se s ní tím pádem za pár dní uvidí. Aubrey to dráždilo.

Jonah odepisoval na esemesku. Přitom po něm klouzaly černobílé snímky z němeého filmu a vytvářely mu na kůži trojúhelníky světla. Nejradši by natáhla ruku a přivinula ho zpátky k sobě. Chtěla by se znovu bavit o New Yorku – o New Yorku,

který patřil jim dvěma, o New Yorku, kde žili jen oni. „Nemůžeš být New York,“ vypadlo z ní.

„Hm?“ Zvedl oči od mobilu.

„Jak jsme se bavili předtím,“ připomenula mu. Cítila, jak v obličeji rudne. „O tom, kterým městem bysme byli. Nemůžeš být New York, protože bych proti tobě byla v nevýhodě, až bysme se tam přestěhovali, a to by nebylo fér.“

„Tak fajn.“ Jonah vypadal zmateně, ale zvedl ruku a dotkl se její tváře. „Budeme New York oba.“ Aubrey si představovala, jak se bublina kolem nich opět nafukuje a odděluje je od Leah i zbytku světa. Scény z filmů přelétly Jonahovi po rtech a zachytili se mu na řasách. Aubrey k němu zvedla hlavu a přivřela oči.